

Og så principprogrammet. Det er jo trist, at statsministeren ikke kender principprogrammet fra 1977, og jeg kan forstå, at finansministeren har glemt det, på trods af at han i sin bog »Sans og Samling« beklager noget af det, han lavede, for han var med til at lave det. Og dér skriver han udtrykkelig i sin bog »Sans og Samling« – og han må så have været fra sans og samling, da han lavede det – at han f.eks. beklager, at man ville have en offentlig overtagelse af bankerne. Det er han imod nu; han bevæger sig i den rigtige retning.

Så skal jeg oplyse statsministeren om – og det kan han læse i min bog, der hedder »Spor«, og som udkommer på mandag, og jeg citerer fra hukommelsen – at der også i principprogrammet fra 1977 står, at tandlæger skal være offentligt ansatte, læger skal være offentligt ansatte, landbrugsjorden skal være kollektiv, produktionsmidlerne skal være kollektive, bankerne skal være kollektive. Så det er sandelig kollektivismen. Men jeg er da glad for, at statsministeren har fortrængt det så kraftigt, at han ikke kan huske det.

Nu er vi så ovre ved holdningerne – endelig. Det var det, statsministeren var så glad for, hvorefter han borede sig ned i tal, som jeg altså ikke mener han har ret i, og som jeg har gendrevet. Hvor blev svaret på holdningerne af? Ja, vi fik det her, hvor statsministeren sagde, at han havde skærpet straffen for de groveste forbrydelser. Jamen han har kun skærpet den for en ½ pct. af alle voldsforbrydelser – en ½ pct. Og kun 40 ud af 700 grove voldstilfælde vil blive dømt efter statsministerens nye lov, hvor 700 ville blive dømt efter vores lovforslag. Så der er ikke meget holdning i det. Det er nærmest svagheit.

Den holdning, jeg efterlyste på Det Konservative Folkepartis vegne i min tale, drejede sig jo om holdningen til folkeskolen. Ikke et svar fra statsministeren. Holdningen til sundheden, hvor jeg spørger: Kan det være rigtigt, at hjertekar-sygdommene skal slå flere mennesker ihjel i Danmark end i de øvrige nordiske lande, at kræftelbredelsen er svagere i Danmark end i de øvrige nordiske lande? Ikke et svar. Man vil jo ikke bruge privathospitalerne. Hvad med den differentierede ventetidsgaranti og anvendelsen af privathospitalerne? Ikke et svar. Hvad med dette at styrke konkurrenceevnen gennem systemgennembrud? Ikke et svar. Retssamfundet har jeg påpeget.

Der er optakt til at ville diskutere struktur-gennembruddene for at sikre fuld beskæftigelse i Danmark for den arbejdsgruppe, som man ikke bare kan opkvalificere, men som selvfølgelig også skal have arbejde i fremtidens Danmark. Men statsministeren har ikke noget svar på det.

Jeg synes, at det desværre har vist sig, at man gerne vil have holdninger, men man vil ikke stå ved dem, og det kommer til at koste i fremtiden. Derfor er dette desværre ikke alene spildte guds ord på Balle Lars, men det er også de spildte muligheds folketingssamling, og det er trist.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Ja, jeg beklager, at jeg bliver nødt til at tage ordet for en kort bemærkning til hr. Per Stig Møller, men Folketingets Forretningsorden gav mig ikke mulighed for at svare på det angreb, som den konservative finanspolitiske ordfører kom med tidligere på dagen på mig for at foretage citatfusk af allergroveste karakter.

Derfor vil jeg gerne spørge hr. Per Stig Møller: Hvis man citerer ordret fra Det Konservative Folkepartis hjemmeside på Internettet, på side 3 – og det må så være til skræk og advarsel for alle – gør man sig så skyld i citatfusk af allergroveste karakter? Det er nemlig dér, citatet stammer fra.

Og jeg vil gerne give henvisningen, for at der ikke er nogen, der kommer galt af sted. Det er <http://www.konservativ.dk/presse13.htm>, side 3 ud af 12. Og hvis man vil have e-mail-adressen, står den nedenunder. Den refererer til Det Konservative Folkeparti, og det var et ordret citat.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Da hr. Per Stig Møller havde ordet i første omgang meget tidligere på dagen, gik jeg op og sagde pæne ord. Jeg må her gøre nogle bemærkninger om det menneskesyn, som jeg synes, hr. Per Stig Møller giver udtryk for ved i den grad at måle succeskriteriet for en retspolitik efter, hvor mange flere der ud fra nogle statistiske oplysninger om fortiden ville få en strengere straf. Det er jo det, hr. Per Stig Møller gør her.

Kunne vi ikke blive enige om i stedet for, at de bestemmelser, de ændringer, som er gennemført ved regeringens voldspakke, ville have deres største succeskriterium i, at der var færre,